

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **G. O.**, nar. ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, hlášena k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na adrese B. 518/11, P. 2, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015, č. j. OAM-333/ZA-ZA05-K03-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o**:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a domáhá se jeho zrušení. Namítá, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný dle jejího názoru nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, postupoval pouze formálně, pokud jde o prověření situace v Nigérii ohledně dodržování lidských práv. Měl se zabývat i diskriminací z pohledu pohlaví, a posuzovat azylově relevantní pronásledování komplexním způsobem.

Vycházel z nedostatečných a neautorizovaných informačních zdrojů a podkladů. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť nemá oporu v důkazech, podklady považuje za nedostatečné a nesouhlasí s tím, jakým způsobem je žalovaný interpretoval.

Napadené rozhodnutí nikterak nereflektuje, že Nigérii opustila již v roce 2010. Připomněla specifickou azylovou řízení v tom, že tíha důkazního břemene by měla být rovnoměrně rozdělena mezi žadatele o azyl a správní orgán. Pokud žalobkyně tvrdí, že kvůli jejímu pohlaví a nedostatečné ochraně ze strany státu jí v zemi původu hrozí azylově relevantní újma, musí správní orgán bez jakýchkoli pochybností prokázat nedůvodnost této hrozby, což se nestalo. Namítla, že správní orgán disponuje rozsáhlým aparátem pro zjišťování relevantních informací o situaci v zemích původu a v řízení o azylu má oproti žadateli o azyl mnohem silnější postavení. Je tedy na něm, aby si v případě pochybností žadatelových tvrzení obstaral informace, které mu umožní objektivně rozhodnout. Dle jejího názoru si správní orgán neopatřil dostatečné množství podkladů pro svá tvrzení a nesouhlasí ani s tím, jakým způsobem je interpretoval.

Dále uvedla, že podala žádost o mezinárodní ochranu s ohledem na režim, který v Nigérii panuje, resp., který není schopen ani dostatečně ochoten dbát vymáhání základních práv a svobod, který toleruje a zákonem nekoriguje tzv. „genderové násilí“, jehož obětí, byť nepřímou, žalobkyně byla. Žádost podala s ohledem na neustálý strach z jednání svého budoucího (nuceného) manžela, z důvodu všeobecného nedostatku respektu k dodržování základních lidských práv a svobod, zejména s ohledem na své „méněcenné“ postavení ve společnosti, pramenící z faktického nerovnocenného postavení žen a mužů ve společnosti a neschopnosti státních orgánů její práva chránit. Připustila, že mohla o těchto věcech vypovídat v rámci řízení o mezinárodní ochraně poněkud nepřímou či nesouvisle, což však lze přičíst i stresu a nastavení pohovoru jako výslechu. Diskriminací z pohledu pohlaví, případně sociální skupiny, jíž reálně tvoří nuceně vdané ženy, se správní orgán vůbec nezabýval, byť to byl stěžejní důvod její žádosti, ve spojení s neschopností domovského státu tyto ženy chránit. Namítala, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že jako žena byla v zemi svého původu neustále objektem diskriminace, byla jí upírána možnost svobodné volby manžela, bylo jí upřeno právo na seberealizaci. Její život byl provázen neustálým strachem a nedostatkem ve svobodě rozhodování. Dále poukázala na to, že ve správním řízení uvedla, že v zemi původu nemá žádné zázemí a téměř žádné příbuzné, kteří by se o ni mohli postarat. Má za to, že by mohla splňovat předpoklady k udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný však svoji úvahu nedostatečně odůvodnil. Žalovaný pochybil, když jí nepřiznal azyl minimálně dle § 12 písm. b) zákona o azylu či alespoň humanitární azyl. Žalovaný se nezabýval tím, co by jí hrozilo po nuceném návratu do země původu a rovněž pochybil, pokud jí neudělil ani doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, navrhla proto, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť dle jeho názoru neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na

vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zdůraznil, že důvody, pro které žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany (obavy z místního šamana), jsou nedoložené a nepřesvědčivé. Svou situaci v zemi původu žalobkyně nepociťovala nijak palčivě, neboť do Evropy odcestovala až se svou kamarádkou, u níž v Lagosu téměř půl roku žila, aniž by měla v tomto směru nějaké potíže, čímž si zajistila bezpečnost své osoby již v rámci země původu. Ve vlasti se nepokusila obrátit s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány či instituce, které v této souvislosti v Nigérii fungují. Žalovaný v tomto směru uvedl, že v Nigérii působí mnoho organizací na místní, národní nebo státní úrovni, které pomáhají ženám v nesnázích, např. BAOBAB, WACOL, LACVAW, UNIFEM, Project Alert on Violence Against Women, CIRDDOC či WRAPA, jež dokonce vyvíjí činnost prostřednictvím svých dobrovolníků ve všech 36 nigerijských státech. Organizace WACOL má hlavní kancelář v Enugu s pobočkami v Abuji /FCT/, Port Harcourtu v Rivers State, Ogidi v Anambra State a Nkalagu v Ebonyi State, navíc disponuje i bezplatnou poradenskou telefonní linkou. /Report of Joint British – Danish Fact-Finding Mission to Lagos and Abuja, Nigeria/. Ženskými otázkami se v zemi původu rovněž zabývá zřízené Federální ministerstvo pro ženské záležitosti a sociálního rozvoje spolupracující s koaliční organizací LACVAW, která sdružuje 50 nevládních organizací a několik jednotlivců. Pokud by tedy žalobkyně měla v případě návratu obdobné potíže, má možnost obrátit se na shora uvedené instituce a organizace s žádostí o pomoc. Žalovaný má za to, že dostatečným způsobem posoudil i možnost udělení humanitárního azylu žalobkyni. Ohradil se proti tvrzení žalobkyně, že disponuje rozsáhlým aparátem pro zjišťování relevantních informací o situaci v zemích původu, když tuto činnost zajišťují pouze dva pracovníci OAMP. Dále uvedl, že žalobkyně není nuceně provdaná, proto ji nelze považovat za sociální skupinu nuceně vdaných žen, jak je uvedeno v žalobě. V Nigérii žijí její rodiče i další sourozenci, není proto pravdivé její tvrzení o neexistenci rodinného zázemí v zemi původu.

Použité podklady a informace o zemi původu žalovaný považuje za dostatečné a aktuální (mnohé pocházejí z roku 2015), neopomenul se zabývat i aktuální bezpečnostní a vnitropolitickou situací v zemi původu žalobkyně, přičemž neshledal důvodnost pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že skutečnost, že v zemi původu žalobkyně není dodržování lidských práv na požadované úrovni, není důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, neboť každou žádost je třeba posuzovat individuálně. Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání, z něhož se zástupce žalobkyně i žalobkyně omluvili, odročení nežádali.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 4. 2015 a následném pohovoru uvedla, že je nigerijské národnosti i státní příslušnosti, vyznává křesťanství, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Vlast opustila v roce 2010 kvůli

bezpečnostní situaci, měla i problémy se svým otcem, který jí v lednu 2009 sdělil, že pro ni má manžela. K tomu objasnila, že když byla malá, byla nemocná a dotyčný muž ji vyléčil. Otec mu dal slib, že se stane se jeho ženou. Sdělila, že uvedený muž byl starý (ve věku 70-80 let), byl vlivný, byl to voodoo šaman a místní léčitel. Jeho jméno nezná, říkali mu „Papa“. Měl již tři ženy a spoustu dětí. V březnu 2009, když žalobkyně ukončila střední školu, lidé od šamana ji omámili a unesli. Byla zamčena v jeho domě. Po 2 až 3 dnech utekla zpět ke svému otci. Myslela si, že si s ním promluví, ale byl neoblomný. Několikrát se vrátila k šamanovi a poté zase zpět k otci, vždy si pro ni přišli, trvalo to několik týdnů. Naposledy se k šamanovi vrátila dobrovolně, aby ho přesvědčila, že si ho vzít nechce. Během této doby (přibližně tři měsíce) byla v kontaktu se svojí kamarádkou z Lagosu a nakonec k ní do Lagosu odjela. Bydlela u ní a pracovala tam jako kadeřnice (po dobu asi pěti měsíců). Její kamarádka chtěla odcestovat za přítelem do Řecka a žalobkyně, která sice cestovat nechtěla, ale protože neměla dost peněz na nájem bytu (ten se platí jednou ročně) a neměla jinou možnost, odcestovala do Řecka s ní. Z Lagosu odletěly nejdříve do Turecka (měla falešné doklady), kde strávily asi dva měsíce, pak cestovaly lodí do Řecka. K dotazu žalovaného uvedla, že s žádostí o pomoc se v zemi původu nikam neobrátila. Šamana navštěvovali i místní policisté a jiní lidé, policii proto nedůvěřovala. V Řecku pobývala od roku 2010 do 26. 3. 2015. Požádala tam o mezinárodní ochranu, neví, jaký typ ochrany jí byl udělen, ale mohla tam zůstat, říkají tomu „ružová karta“. Poté ztratila doklady, navíc situace v Řecku byla špatná, nebyla práce a neměla peníze, tak využila dané příležitosti k vycestování. Během svého pobytu v Řecku se seznámila s Čechem, který pracoval na ostrově Rhodos, popsala mu svou situaci a požádala ho o pomoc. Odjela s ním do Prahy. Návratu do vlasti se obává z bezpečnostních důvodů a dále se obává muže, za něhož se měla provdat. Otec by ji neochránil.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014-2015 ze dne 25. 2. 2015, Zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 20. 5. 2014 Nigerijská Boko Haram: Často kladené otázky, Informace MZV ČR č.j. 98843/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015- o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě ze dne 28. 1. 2015 a aktuálních informací databanky ČTK o situaci v Nigérii. Uvedené informace jsou součástí správního spisu a žalobkyni bylo umožněno se s nimi seznámit. Této možnosti využila, nevznesla žádné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí ani žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Uvedla, že v Nigérii není možné sehnat zaměstnání, není tam práce ani pro vzdělané lidi, je tam velká korupce. Lidé žijí ve strachu, protože jejich ochrana je nedostatečná.

Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14,

udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila) nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Žalobkyně za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla obavu z jednání muže, za kterého měla být, dle předem mu daného příslibu jejího otce, provdána. Z výpovědí samotné žalobkyně nelze dospět k závěru, že její obava je důvodná a že naplňuje znaky azylově relevantního pronásledování. Ač žaloba uvedenou obavu obsáhle konstruuje jako obavu z pronásledování z důvodu pohlaví ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, soud uvedený závěr nesdílí. Z výpovědí samotné žalobkyně je zřejmé, že ač nemohla uvěřit tomu, že jí otec zaslíbil tak starému muži, měla to otci za zlé, dokonce se ho i obávala, pokud neuposlechne, opakovaně se vracela k otci domů zpět. Stejně tak se opakovaně vracela i k dotyčnému šamanovi, kam byla prvně unesena a podařilo se jí od něho utéct. Ve vlasti se ani nepokusila obrátit s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány nebo instituce, což zdůvodnila jen tím, že policii nedůvěřuje. Dále vypověděla, že po celou uvedenou dobu (asi tři měsíce) byla v kontaktu se svou kamarádkou z Lagosu, k níž nakonec odešla a bydlela u ní asi po dobu dalších pěti měsíců a pracovala v Lagosu jako kadeřnice. Neuvedla, že by za dobu svého pobytu v Lagosu měla nějaké potíže nebo že by čelila výhrůžkám či jinému jednání ze strany odmítnutého ženicha, pro které by byla v nebezpečí ohrožení života. Dokonce uvedla, že zemi původu opouštět nechtěla, resp. že nechtěla cestovat, ale protože by neměla peníze na nájem bytu, nezbylo jí, než následovat kamarádku a odcestovat spolu s ní za jejím přítelem do Řecka. Pokud žalovaný odůvodnil, že v takovém popisu azylového příběhu, za situace, kdy vlast neopouštěla bezprostředně ohrožená nuceným sňatkem či z důvodu jí hrozícího nebezpečí života, nehledal žádné znaky pronásledování žalobkyně, lze takový závěr považovat za správný a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalobkyně již využila možnosti vnitřního přesídlení v rámci Nigérie svým odjezdem za kamarádkou do Lagosu. Z jejích výpovědí vyplynulo, že zde po dobu pěti měsíců neměla žádné azylově relevantní potíže, měla práci a v podstatě neměla ani v úmyslu Nigérii opustit. Tím potvrdila, že přestěhováním do jiné části Nigérie mohla své potíže řešit a není důvod se domnívat, že by tak nemohla učinit ani v případě svého návratu do vlasti. V Informaci MZV ČR č.j. 98843/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 se uvádí, že neúspěšný žadatel se po návratu do vlasti zařadí do běžného života. Nigérie nepostihuje své občany za to, že se v zahraničí pokusili získat

mezinárodní ochranu. Předchozí pobyt žadatele v zahraničí nigerijské státní orgány nezajímá, není předmětem diskriminace nebo znevýhodňování. Informace potvrzuje, že případným problémům lze čelit přemístěním do jiné části Nigérie, když Nigérie nemá kapacitu kontrolovat usídlování svých občanů na území, neexistuje centrální evidence obyvatel, není také problém získat novou identitu, rodný list (s novým jménem) lze získat na základě čestného prohlášení.

Žaloba je v některých částech vykonstruována na skutečnostech, které žalobkyně v průběhu správního řízení ani netvrdila. Např. žalobní tvrzení, že stěžejním důvodem její žádosti je postavení nuceně vdané ženy ve spojení s neschopností domovského státu tyto ženy chránit. K uvedenému soud uvádí, že žalobkyně je stále svobodná, nelze ji proto považovat za sociální skupinu nuceně vdaných žen. Jak je již uvedeno výše, žalobkyně se ve vlasti neobrátila s žádostí o pomoc na státní orgány či organizace nebo instituce, které se zabývají pomocí ženám v nesnázích. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k žalobní námitce neschopnosti domovského státu žalobkyně ji ochránit, jmenoval organizace, působící na území Nigérie, jejichž pomoci by mohla žalobkyně využít. Obdobně i žalobní tvrzení, že ve správním řízení uvedla, že v zemi původu nemá žádné zázemí a téměř žádné příbuzné, kteří by se o ni mohli postarat, neodpovídá výpovědím žalobkyně v průběhu správního řízení. Žalobkyně naopak v žádosti u udělení mezinárodní ochrany uvedla, že ve vlasti žijí oba její rodiče (v Benin City) a v odpovědi na otázku č. 11 písm. c) uvedla, že v nigerijském federativním státě Edo žije pět jejích bratrů a tři sestry. Jediné co uvedla, je obava z toho, že by ji její otec neochránil. K uvedenému soud dále dodává, že důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu jsou taxativně vymezeny a nutnost rodinného zázemí pro dospělou osobu v případě návratu do vlasti, mezi ně nepatří. Soud si dovoluje odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č.j. 6 A 709/2001, kde je uvedeno, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána“.

Žalovaným shromážděné podklady a informace o zemi původu, považuje soud s ohledem na tvrzení žalobkyně ve správním řízení za dostatečné a vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí za přiměřeně aktuální. Žalovaný se zabýval i aktuální politickou a bezpečnostní a situací v Nigérii. Žalobkyně se s podklady pro rozhodnutí seznámila, žádné námitky k nim nevznesla a rovněž nevznesla žádné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se proto soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu. K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Dále lze odkázat i na rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, v němž NSS uvedl, že „Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, lze takovou úvahu akceptovat a považovat ji za přezkoumatelnou. Soud uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, zda-li žalobkyně nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak umožňuje ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Při svém rozhodování žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a přiměřeně aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Samotná žalobkyně v tomto směru neučinila žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinila tak ani v řízení před soudem. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobkyni po návratu do Nigérie hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobkyně v zemi původu nikdy neměla potíže se státními orgány, ve vlasti proti ní nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. K případné obavě z nuceného manželství či z jednání dotyčného muže zopakoval možnost řešení situace prostřednictvím institutu vnitřního přesídlení, jak již žalobkyně úspěšně realizovala v minulosti svým pobytem v Lagosu. Interpretoval obsah informace MZV ČR ze dne 21. 5. 2015 o tom, že neúspěšní žadatelé se po návratu do vlasti můžou zařadit do běžného života, aniž by jim ze strany státních orgánů hrozil nějaký postih.

Žalovaný se neopomněl k tvrzené obavě žalobkyně zabývat ani aktuální bezpečnostní situací v Nigérii. Připustil, že bezpečnostní situace je v některých oblastech Nigérie i nadále složitá, Nigérie se potýká s útoky prováděnými teroristickou islamistickou skupinou Boko Haram, především v severovýchodní části země, přičemž jak místní tak i federální orgány se snaží proti této skupině bojovat a tvrdě zasahovat. Zdůraznil, že žalobkyně se za celou dobu svého pobytu v Nigérii nestala terčem jakéhokoli útoku ze strany této skupiny, navíc před odchodem z vlasti pobývala v Lagosu, tedy na jihu Nigérie. Podle učiněného závěru žalovaného nelze dospět k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o

azylu, její případné vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Konečně žalobkyně nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b odst. 1,2 cit. zákona.

Krajský soud konstatuje, že na případ žalobkyně lze analogicky vztáhnout závěry NSS včetně odkazů na dřívější judikaturu, vyslovené v usnesení č. j. 7 Azs 92/2015 ze dne 7. 5. 2015, v němž byla zhodnocena i aktuální bezpečnostní situace v Nigérii. NSS v citovaném rozhodnutí konstatoval, že: *„Azylové řízení a udělení mezinárodní ochrany není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>); důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce. Ani vyšší kriminalita ani nižší úroveň ochrany lidských práv v Nigérii (oproti České republice) proto nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Dále uvedl, že jakkoliv je pochopitelné, že vnitřní přesídlení nemusí být pro stěžovatelku zcela komfortní řešení, jedná-li se o reálnou variantu, není dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany (podrobněji viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011 - 108, nebo ze dne 24.1. 2007, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS). Z podkladů opatřených žalovaným je přitom patrné, že zjištěné lokální problémy jsou vnitřním přesídlením řešitelné. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. Posuzování možnosti vnitřní ochrany lze přitom plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k doplňkové ochraně (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70). Není ani důvod se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení, než ostatní obyvatelstvo.“*

Se závěry žalovaného o neudělení doplňkové ochrany žalobkyni, které jsou v souladu i s výše citovanou judikaturou, se soud ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, při projednání žaloby nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnily, soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ani namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, proto výrokem I. žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. října 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová